

[AM2021.01.29Ø]

Statsadvokaten i Københavns AFGØRELSE - 8. november 2017 - SAK-2017-3100101-615

Advokat Henrik Stagetorn, Store Strandstræde 21, 1. tv, 1255 København K

Erstatning for frihedsberøvelse – Deres j.nr. ...

Jeg har i dag besluttet delvist at imødekomme Deres krav om erstatning til E . Det betyder, at jeg kan yde Deres klient 3.600,00 kr. i erstatning for ransagning og frihedsberøvelse.

Jeg har imidlertid ikke kunnet imødekomme Deres krav om erstatning for langvarig sagsbehandling, tort, tabt indtægt og kørsel. Begrundelsen herfor fremgår nedenfor.

Jeg har i dag anmodet Midt- og Vestsjællands Politi om at udbetale beløbet til Dem.

Erstatningsbeløbet

Erstatningsbeløbet er opgjort efter de takster, som Rigsadvokaten har fastsat, jf. Rigsadvokatens Meddelelse nr. 1/2012 og 1/2013, og fremkommer således:

Ransagning af X2 den 6. marts 2012	1.100,00 kr.
Frihedsberøvelse i 0-5 timer den 29. januar 2013	<u>2.500,00 kr.</u>
I alt:	<u>2.500,00 kr.</u>

Sagsforløb

Sagen tager sit udgangspunkt i et konkursdekret afsagt af Retten i Roskilde den 30. januar 2009 over firmaet X1 .

Virksomheden beskæftigede sig blandt andet med lakering af biler mv. hvilken aktivitet foregik i forskellige typer af kabiner, som primært blev finansieret via leasing.

I april måned 2009 modtog Midt- og Vestsjælland Politi anmeldelser fra flere leasingselskaber i takt med, at konkursbehandlingen afdækkede uklarheder og mulige uregelmæssigheder i forbindelse med de indgåede leasingkontrakter.

Efterforskningen blev indledt i sommeren 2009, da politiet løbende modtog anmeldelser fra leasingfirmaer. Det blev indhentet yderligere bilagsmateriale fra anmelderne med henblik på at skabe et overblik over sagens omfang, ligesom man afventede kurators vurdering af selskabets aktiviteter.

Den 25. maj 2010 anmodede Midt- og Vestsjællands Politi kuratoren om at oplyse, om der i medfør af konkurslovens § 110 var grundlag for at indlede en efterforskning, samt om fremsendelse af relevant materiale.

Ved brev af 2. februar 2011 blev kurator anmodet om fremsendelse af cirkulæreskrivelser, ligesom man henledte opmærksomheden på brevet af 25. maj 2010, som fortsat var ubesvaret.

Den 7. februar 2011 fremsendte kurator en overordnet beskrivelse af forhold, der efter kurators opfattelse burde gøres til genstand for nærmere efterforskning og anførte blandt andet, at der var uoverensstemmelse mellem leasingkontrakterne og de leasede genstande.

Den 30. november 2011 blev kurator anmodet om et kort møde til brug for politiets efterforskning af mistanke om svig i forbindelse med indgåelse af leasingkontrakterne.

Der blev afholdt møde med kurator den 17. januar 2012.

Kurator fremsendte efterfølgende syv ringbind med materiale vedrørende leasingkontrakter og to harddiske.

Den 6. marts 2012 blev der foretaget ransagning af E's virksomhed X2 .

Den 14. juni 2012 blev der afholdt møde mellem politiet og revisionsfirmaet X3 vedrørende udarbejdelse af en revisionsrapport om transaktionerne i forbindelse med køb og leasing af kabiner. Der blev indgået en kontrakt om dette den 8. august 2012. X3 havde i den indledende fase tekniske udfordringer, hvilket betød at de ikke kunne få adgang til den ene harddisk, som kurator havde udleveret.

Den 1. oktober 2012 fik X3 adgang til konkursboets opbevarede materiale, som fyldte 170 flyttekasser, og de medtog 37 ringbind til yderligere undersøgelse.

Den 29. januar 2013 foretog politiet på ny ransagning af Deres klients virksomhed og ligeledes på hendes privat adresse. I samme anledning blev Deres klient frihedsberøvet i tidsrummet fra kl. 08.35 til kl. 11.55, og sigtet for overtrædelse af straffelovens § 279, jf. § 286, ved at have været medvirkende til svindel med leasingaftaler hos firmaet X1 .

Frihedsberøvelsen varede således 3 timer og 30 minutter.

Politiets del af efterforskningen var umiddelbart færdig i juni 2013. Revisionsrapporten fra X3 forelå den 18. marts 2014.

Politiets foretog herefter, på baggrund af oplysningerne i revisionsrapporten, yderligere efterforsknings-skridt.

Udover ovenstående hovedpunkter i sagen fremgår det af en sagsdagbog, at der løbende blev afholdt statusmøder i sagen med deltagelse fra politi, anklagemyndighed og eksterne samarbejdspartnere den 27. juni 2012, 2. juli 2012, 14. august 2012, 22. september 2012, 25. september 2012, 1. oktober 2012, 24. oktober 2012, 22. november 2012, 20. november 2012, 11. januar 2013, 5. februar 2013, 19. april 2013, 28. juni 2013, 24. september 2013 og 21. oktober 2013. Det fremgår desuden, at der blev foretaget efterforskning sideløbende med disse møder.

Der blev rejst tiltale ved anklageskrift af den 12. september 2014.

Der blev berammet hovedforhandling i sagen fra den 17. april 2015 til den 3. juli 2015. Hovedforhandlingen blev dog aflyst på grund af sygdom hos en af de tiltalte. Det samme gjorde sig gældende ved hovedforhandlingerne berammet til den 10. august 2015 og den 31. marts 2016.

Sagen blev på ny berammet den 16. oktober 2016, og her gik hovedforhandlingen i gang. Sagen løb over 16 retsdage.

Retten i Roskilde afsagde dom den 3. juni 2017, hvor Deres klient blev frifundet.

Deres klient har været sigtet i perioden fra den 29. januar 2013 til den 3. juni 2017. Hun har derfor været sigtet i 4 år og 4 måneder.

Det fremsatte erstatningskrav

Ved brev af 25. juli 2017 til Midt- og Vestsjællands Politi, hvorfra jeg har modtaget det, fremsatte De krav om erstatning, som De opgjorde således:

Langvarig sagsbehandling inkl. døde perioder	50.000,00 kr.
Tort	150.000,00 kr.
Tabt indtægt	178.620,00 kr.
Kørsel	<u>4.690,00 kr.</u>

I alt:

383.310,00 kr.

Begrundelse for delvis nægtelse af erstatningskravet

Ad frihedsberøvelse og ransagning

Jeg har imødekommet Deres krav om erstatning for frihedsberøvelse den 29. januar 2013.

Jeg kan ikke yde erstatning for ransagningerne i den forbindelse, hvorved jeg lægger vægt på følgende:

En ransagning foretaget hos en sigtet i forbindelse med en samtidig stedfunden frihedsberøvelse anses i almindelighed for et underordnet accessorium til frihedsberøvelsen, og der vil derfor ikke blive ydet særskilt erstatning herfor.

Deres klient har dog ret til erstatning for ransagningen foretaget den 6. marts 2012 hos X2 .

Ad kørsel

I medfør af retsplejelovens § 1010, stk. 2, jf. bekendtgørelse nr. 470/1978 om godtgørelse for udgifter til befordring til tiltalte, der frifindes, § 3, træffer retten afgørelse om udgifter til befordring for tiltalte, der frifindes, hvorfor jeg henviser Dem til at fremsætte Deres krav vedrørende kørsel overfor Retten i Roskilde.

Ad tort

De har på vegne af Deres klient tillige fremsat et krav om erstatning for tort. De har anført, at Deres klient er berettiget til erstatning, idet det er Deres opfattelse, at politiets efterforskning har været så mangelfuld, at en omhyggelig efterforskning ville have ført til, at tiltale aldrig var blevet rejst.

Dommen indeholder en konkret begrundet frifindelse og påpeger en række mangler i de fremlagte beviser, men retten udtaler ikke, at tiltalen aldrig burde være rejst. En væsentlig del af anklagemyndighedens bevisførsel i form af en revisionsrapport blev ikke tilladt fremlagt af retten, idet revisionsfirmaet tidligere havde udført forskellige opgaver for de selskaber, som de tiltalte havde arbejdet i, hvorfor retten fandt, at revisionsfirmaet var inhabilt. Efter kære stadfæstede Østre Landsret kendelsen om afvisning af revisionsrapporten med henvisning til byrettens begrundelse. Revisionsfirmaet oplyste om en del af sit tidligere engagement med X1-koncernen forud for aftaleindgåelsen med Midt- og Vestsjællands Politi, men politidirektøren har anført, at revisionsfirmaet efter hans opfattelse ved aftaleindgåelsen undlod at give væsentlige oplysninger om deres engagement med X1-koncernen . Retten udtalte ikke kritik af revisionsrapportens indhold, hvorfor rettens afgørelse ikke giver grund til at tro, at et andet revisionsfirma var nået til et andet resultat, som dermed kunne have ført til en anden afgørelse af tiltalespørgsmålet.

Jeg finder dog ikke, at spørgsmålet om fejl hos anklagemyndigheden i sig selv har afgørende betydning for erstatningsspørgsmålet. Det afgørende er, om Deres klient har været udsat for indgreb under strafforfølg-

ningen, som kan begrunde erstatning, herunder om strafforfølgningen samlet set har været så ekstraordinært belastende, at sigtelsen undtagelsesvist kan give anledning til erstatning. Idet Deres klient er frifundet, og idet egen skyld ikke vil blive gjort gældende, er der erstatningsgrundlag i retsplejelovens § 1018 a og b.

Jeg henviser herved til U.1997.1498H, hvor Højesteret bl.a. udtalte følgende: "Det forhold, at en frihedsberøvelse eller en anden straffeprocessuel eller strafferetlig foranstaltning ikke alene har været uberettiget, men har savnet hjemmel og derfor må karakteriseres som ulovlig, kan ikke i sig selv begrunde en forhøjelse i forhold til standardtaksten."

Højesteret henviser til de takster for tortgodtgørelse, som er fastsat af Rigsadvokaten. Jeg forstår dette sådan, at belastningen ved et straffeprocessuelt tvangsindgreb ikke anses for at være større, selv om indgrebet er foretaget ved en fejl.

Det er min opfattelse, at myndighedsfejl kan tillægges betydning ved afgørelsen af, om sigtelsen er af helt ekstraordinær karakter og derfor undtagelsesvist kan medføre erstatning, men at der navnlig må lægges vægt på den belastning, som strafforfølgningen har medført, jf. bl.a. U 2006.2766/2 Ø.

U 2006.2766/2 Ø. Sagen angår 4 erstatningssøgende, som var tiltalt for omfattende økonomisk kriminalitet. Ved byrettens dom blev de idømt betydelige fængselsstraffe, men i landsretten blev to frifundet og to blev delvist frifundet med betydelig strafnedsættelse til følge. Der forløb over 9 år fra sigtelser i maj 1993 af 3 af de erstatningssøgende og over 7 år fra sigtelse af den fjerde i januar 1995 til dom i landsretten den 27. juni 2002. I dommen kritiserede landsretten på flere punkter såvel den politimæssige efterforskning som anklagemyndighedens sagsbehandling og tiltalerejsning, hvilket dog ikke kunne begrunde krav efter retsplejelovens § 1018 h, men kunne indgå i vurderingen af, om der kunne ydes erstatning for sigtelsen efter § 1018 b, hvilket der kunne, da straffesagens gennemførelse havde haft en helt ekstraordinær karakter. Der blev herved også henvist til, at to af de erstatningssøgende havde deltaget i over 100 retsmøder i by- og landsret, og at en havde deltaget i 25 retsmøder. Der blev statueret krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, stk. 1, pga. sagsbehandlingstiden og ydet erstatning herfor i medfør af retsplejelovens § 1018 h, til de erstatningssøgende, som ikke allerede var kompenseret ved en mildere strafudmåling.

Se også U.2017.876H.

U.2017.876H tildeler skønsmæssig torterstatning med 30.000 kr. til to tiltalte efter culpapreglen, jf. § 1018 h. De var tiltalt for socialt bedrageri med skoletilskud. De havde ikke været udsat for nogen indgreb. De tiltalte blev fundet skyldige i byretten, men blev frifundet i landsretten efter parternes samstemmende påstand, da undersøgelse af EUretten i forbindelse med ankesagen viste, at de havde ret til de pågældende tilskud, selv om børnene boede i Tyskland. Der blev lagt vægt på, at tiltalte og dom i byretten skete på fejlagtigt grundlag samt på, at de tiltalte var sigtet i mere end 4 år, og at de var meget belastet af sagen pga. stor navnlig lokal medieopmærksomhed, da den ene ikke kunne få arbejde i lokalområdet efter byretsdommen.

og da børnene måtte skifte fra en dansk til en tysk skole. Højesteret bemærkede, at såfremt sagen var afsluttet med påtaleopgivelse eller frifindelse i byretten, ville de erstatningssøgende ikke have haft krav på godtgørelse.

Jeg bemærker, at de nævnte belastende omstændigheder ikke går igen i den foreliggende sag, samt at der i den foreliggende sag skete frifindelse i byretten, og at dommen ikke blev anket. Jeg bemærker desuden, at jeg forstår dommen således, at anklagemyndighedens og byrettens fejl medførte, at der var et ansvarsgrundlag i culpareglen, jf. retsplejelovens § 1018 h, mens godtgørelsen er udmålt på baggrund af den belastning, som sagen havde medført for de erstatningssøgende, således at det er afgørende for erstatningsspørgsmålet.

Ad sigtelse og langvarig sagsbehandling

De har ligeledes fremsat krav om erstatning for langvarig sagsbehandling under henvisning til, at Deres klient har været sigtet i over 5 år.

Der kan i medfør af retsplejelovens § 1018b, efter de samme regler som angivet i § 1018a tillægges erstatning til en sigtet, der som led i en strafferetlig forfølgning har været udsat for andre straffeprocessuelle indgreb end frihedsberøvelse.

Det fremgår af betænkning nr. 801/1977, s. 25, at den blotte sigtelse ikke bør udløse erstatning. Der henvises i den forbindelse bl.a. til, at den mistænkte ikke bør udsættes for, at den formelle sigtelse og de dertil knyttede retsplejegarantier under hensyntagen til den mulige erstatningspligt holdes tilbage i afventen af en mere kvalificeret mistanke. Der henvises endvidere til, at risikoen for, at man på et grundlag, der senere viser sig uholdbart, sigtes for et strafbart forhold og afhøres herom, må bæres af borgerne som et bidrag til det almene gode, der ligger i retshåndhævelsen.

På den baggrund anses fremsættelsen af en sigtelse som altovervejende hovedregel ikke for straffeprocessuelle indgreb, der er omfattet af retsplejelovens § 1018 b, og kan derfor almindeligvis ikke begrunde erstatning, jf. Anklagemyndighedens Årsberetning 1998-99, bd. 2, side 44 ff.

Det fremgår imidlertid af de specielle bemærkninger til § 1018 b, folketingstidende 1977-78, tillæg A, sp. 2402, at det ikke kan udelukkes, at der, navnlig i sager om alvorlige forbrydelser, vil kunne forekomme afhøringer, f.eks. meget langvarige afhøringer, og sigtelser, der opleves så belastende og krænkende, at de vil kunne henføres under begrebet indgreb og dermed begrunde erstatning, når den pågældende har vist sig ikke at være skyldig. Jf. tillige Anklagemyndighedens Årsberetning 1998-99, bd. 2, s. 46 ff., og U 1988.705 H, hvor Højesteret lagde til grund, at sigtelsen og gennemførelsen af en konkret straffesag ikke havde haft en sådan ekstraordinær karakter, at der var grundlag for erstatning efter retsplejelovens § 1018 b.

Domme om erstatning i medfør af § 1018 b alene på baggrund af en sigtelse er konkret begrundende. De vedrører navnlig følgende kategorier: Dels domme om meget lang sagsbehandlingstid, jf. f.eks. U 2001.253 Ø om 8 års sigtelse for overtrædelse af skattekontrolloven, og dels domme, hvor der lægges vægt på, at

gennemførelsen af straffesagen af andre årsager har haft en ekstraordinært belastende karakter, jf. f.eks. U 2000.1473 Ø om sigtelse i ca. 7 måneder for incest i forhold til en 10-årig datter, hvor ansøger var blevet afhørt to gange af politiet, den ene gang i mere end 5 timer, ligesom personer i hans familie og omgangskreds var blevet afhørt og dermed gjort bekendt med sagen.

I sager, hvor den erstatningssøgende har været sigtet i mere end 5 år, yder Rigsadvokaten efter sin administrative praksis som udgangspunkt erstatning i medfør af § 1018 b, selv om der ikke foreligger egentlige straffeprocessuelle indgreb og selv om straffesagen ikke i øvrigt har haft en ekstraordinært belastende karakter.

Har erstatningssøgende været sigtet i mindre end 5 år, og foreligger der ikke andre ekstraordinært belastende omstændigheder, anses sigtelsen efter administrativ praksis som udgangspunkt ikke at kunne begrunde erstatning i medfør af § 1018 b.

Afgørelsen træffes dog altid på baggrund af et konkret skøn.

Efter retsplejeloens § 1018 h kan erstatningskrav, som sigtede, domfældte eller andre rejser på grundlag af dansk rets almindelige erstatningsregler i anledning af strafferetlig forfølgning, efter begæring behandles efter reglerne i kapitel 93 a.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at den er medtaget, fordi det blev anset for rimeligt, at den fremgangsmåde, som anvendes ved behandlingen af erstatningskrav på grundlag af de særlige ansvarsregler i kapitel 93 a, efter begæring også skulle kunne finde anvendelse, hvor der rejses erstatningskrav alene for en ulovlig embedsmandshandling inden for strafferetsplejen, som kan lægges vedkommende tjenestemand eller myndighed til last. Det er således en forudsætning, at politiet, anklagemyndigheden eller domstolene har handlet culpøst i forbindelse med en strafferetlig forfølgning, jf. Anklagemyndighedens Årsberetning 1998-99, bd. 2, side 70 f. Visse fejl kan være af en så underordnet karakter, at der ikke er grundlag for at yde torterstatning, jf. erstatningsansvarslovens § 26, hvor der efter praksis kræves ikke blot en culpøs handling, men tillige at denne skal være af en vis grovhed.

Rigsadvokaten har blandt andet ydet erstatning på baggrund af en sigtelse af mindre end 5 års varighed, hvor straffesagen ikke har haft en ekstraordinær belastende karakter for den sigtede, men hvor der har foreligget "døde perioder" under sigtelsen, som kan tilregnes de strafforfølgende myndigheder, og hvor erstatningssøgende ikke selv har medvirket til sagens udstrækning. "Døde perioder" er længere perioder, hvor der ikke foretages sagsbehandling i sagen.

Se Tfk.2007.51/2V om en mor og hendes samlever, der var sigtet for seksuelle overgreb mod morens to børn. De erstatningssøgende var sigtet i godt 2 år og 10 måneder. I dette efterforskningsforløb var der 2 perioder på henholdsvis ca. 5½ måned og ca. 7 måneder, hvor der ikke blev foretaget efterforskningskridt, og der forløb ca. 9 måneder mellem det seneste efterforskningskridt og afgørelsen af tiltalespørgsmålet

ved en påtaleopgivelse. Landsretten tildelte de erstatningssøgende hver 10.000 kr. i erstatning efter retsplejelovens § 1018 b.

Henset til prisudviklingen har Rigsadvokaten i senere administrative afgørelser tildelt erstatning med 12.000 kr. i sager om døde perioder.

Efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 6, stk. 1, har enhver ret til rettergang inden en rimelig frist. En lang sagsbehandlingstid kan således efter en konkret vurdering indebære en krænkelse af artikel 6, stk. 1. Ved Menneskerettighedsdomstolens afgørelse af, om der foreligger en krænkelse, foretages et konkret skøn på baggrund af sagens karakter og betydning for parterne eller andre, sagens kompleksitet og klagerens og myndighedernes adfærd.

Kan det fastslås, at artikel 6, stk. 1, er krænket, fordi en straffesags behandling har været for langvarig, foreligger der en myndighedsfejl, som ligeledes kan begrunde erstatning i medfør af retsplejelovens § 1018 h, jf. Anklagemyndighedens Årsberetning 1998-99, bd. 2, side 49.

Når Menneskerettighedsdomstolen skal vurdere, om der foreligger en krænkelse af retten til en rettergang inden en rimelig frist, er det nødvendigt først at fastlægge den relevante periode, jf. Den Europæiske menneskerettigheds konvention for praktikere, af Jon Fridrik Kjølbro, 4. udgave, side 711.

I straffesager begynder den relevante periode på det tidspunkt, hvor der foreligger en anklage for en forbrydelse, det vil sige det tidspunkt, hvor Deres klient blev sigtet, og perioden ender, når straffesagen er afgjort, i dette tilfælde ved byretsdommen.

Deres klient har været sigtet i perioden fra den 29. januar 2013 til den 3. juni 2017. Hun har derfor været sigtet i 4 år og 4 måneder. Det faktum, at de første anmeldelser i sagen forelå i 2009, er ikke afgørende i relation til fastlæggelse af perioden. En periode på under fem år er som sagt efter anklagemyndighedens opfattelse som udgangspunkt ikke erstatningspådragende.

Der foreligger dog det specielle faktum i sagen, at sagens behandling i retten har været udsat flere gange som følge af sygdom hos den medtiltalte X4 samt til dels tillige hos medtiltalte X5 .

”Hvis en sag må udsættes eller forsinkes på grund af sygdom hos klager, herunder fordi klager indlægges på et hospital, er der tale om force majeure, der hverken kan lægges klager eller myndigheder til last. Hvis det ikke er muligt, at gennemføre en retssag på grund af en objektiv hindring i form af sygdom hos parten, vil der ikke blive statueret en krænkelse, selv om sagen som følge heraf ligger stille i meget lang tid. Med andre ord kan parten ikke kræve, at sagen bringes til ophør på grund af sygdom”, jf. Den Europæiske menneskerettigheds konvention for praktikere, af Jon Fridrik Kjølbro, 4. udgave, side 724.

Sagen var oprindeligt berammet til den 17. april 2015 til den 3. juli 2015.

Sagen blev flere gange udsat og omberammet pga. sygdom hos X4 og til dels tillige hos X5. Ifølge retsbøgerne omtalte anklageren flere gange muligheden for at udskille X4, men det ses ikke i retsbøgerne at hverken forsvarerne eller anklagemyndigheden begærede X4 eller X5 udskilt af sagen, og jeg går ud fra, at baggrunden herfor navnlig var procesøkonomiske overvejelser, idet sagens omfang og karakter tilsagde, at den så vidt muligt blev behandlet samtidig for alle 3 tiltaltes vedkommende.

Hvis der var blevet afsagt dom i sagen efter den oprindelige berammelse, således at der var blevet afsagt dom i sagen den 3. juli 2015, ville Deres klient kun have været sigtet i 2 år og 5 måneder. Det kan hverken tillægges Deres klient eller myndighederne til last, at sagen blev udsat flere gange, hvorfor sagens endelig afgørelse blev udsat i yderligere to år.

Jeg finder herefter ikke grundlag for at yde erstatning for den samlede sagsbehandlingstid.

Som det fremgår af sagsforløbet ovenfor har der i perioden efter sigtelsen været afholdt løbende møder i efterforskningsfasen og der er sideløbende dermed foretaget efterforskning. Den endelig revisionsrapport forelå i marts 2014, og politiet foretog herefter yderligere efterforskningsskridt. Der blev udarbejdet anklageskrift i september 2014. Sagen omhandlede særligt groft bedrageri for 291 millioner kroner, og den har været yderst omfangsrig og kompleks. Udsættelserne pga. sygdom kan der som sagt ikke lægges vægt på. Straffesagen indeholder efter min opfattelse ikke "døde perioder", som kan medføre erstatningspligt.

Det kan i et vist omfang tillægges betydning, at retten har kritiseret bevisførelsen, men jeg finder ikke, at den omstændighed, når den sammenholdes med sagens øvrige omstændigheder, kan medføre, at straffesagens gennemførelse ved sigtelsen, efterforskningen, tiltalen, og deltagelsen i hovedforhandlingen samlet set anses at have været så ekstraordinært belastende, at det undtagelsesvist kan medføre erstatningspligt.

Ad tabt arbejdsfortjeneste

De har anført, at Deres klient har brugt en del timer på sit eget forsvar, hvorved hun har haft tabt arbejdsfortjeneste.

Tabet er opgjort som 110 timer anvendt på at gennemgå bevismateriale og 119 timer til deltagelse i domsforhandlingen inklusiv transporttid. Det er anført, at Deres klient derved gik glip af 229 timers indtjening á 1250 kr. fratrullet udgifter på 229 gange 470 kr. i sit revisionskontor, i alt 178.620 kr.

De har ikke fremlagt nogen form for dokumentation for påstanden. Jeg tillader mig for eksempel at antage, at da Deres klient i retten forklarede, at hun driver et revisionskontor med 10 ansatte og 400 erhvervsdrivende kunder, må hun i vidt omfang have været henvist til at anvendt sin fritid til at gennemgå straffesagens akter, hvilket ikke har medført et økonomisk tab.

Som anført ovenfor, anses en sigtelse om hovedregel ikke som et indgreb, der kan medføre erstatning i medfør af retsplejelovens kap. 93 a.

Derfor ydes der almindeligvis ikke erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, når tabet alene er en følge af sigtelsen, jf. Anklagemyndighedens Årsberetning 1998-99, bd. 2, s. 47 med omtale af U.1988.705H og Østre Landsrets dom af 9. oktober 1996 i Domme i Kriminelle sager 1996-98, s. 535. Højesteretsdommen angår en straffesag mod en politimand, som var tiltalt for vold i tjenesten, og som var suspenderet som følge af sagen, og som derved beviseligt mistede nogle løntillæg. Han blev frifundet. Han fik ikke erstatning, da sigtelsen havde ikke haft en sådan ekstraordinær karakter, at der var grundlag for erstatning.

Jeg finder som anført ovenfor ikke, at der foreligger sådanne ekstraordinære omstændigheder, at der undtagelsesvist er grundlag for at yde erstatning for sigtelsen, og der er derfor heller ikke grundlag for at yde erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, som måtte følge af sigtelsen.

Lovgrundlag

Min afgørelse er truffet efter reglerne i retsplejelovens § 1018 a, stk. 1 (erstatning for frihedsberøvelse), § 1018 b (erstatning for andre straffeprocessuelle indgreb end frihedsberøvelse) samt § 1018 h (erstatning på grundlag af dansk rets almindelige erstatningsregler).

Udbetaling og renter

Det er Midt- og Vestsjællands Politi, der udbetaler erstatningen. Jeg har i dag anmodet politiet om at udbetale beløbet til Dem. Det bemærkes i den forbindelse, at politiet vil undersøge hos SKAT, om der skal ske modregning i beløbet for eventuel gæld til det offentlige. Der kan derfor gå op til 6 uger, før beløbet udbetales.

Hvis De i øvrigt har spørgsmål om udbetalingen, bedes De kontakte politiet.

Politiet udbetaler renter af beløbet efter renteloven (med 8 pct. årligt over den fastsatte referencesats) fra den dag, hvor politiet modtog erstatningskravet, til beløbet udbetales.

Kravet blev modtaget hos politiet den 25. juli 2017.

Skattepligt

Erstatning for tort m.v. (ikke-økonomisk skade) er ikke skattepligtig.

Erstatning for økonomisk tab, f.eks. tabt arbejdsfortjeneste, mistede arbejdsløshedsdagpenge eller sygedagpenge, er skattepligtig.

Erstatning for anden økonomisk skade, f.eks. ødelagt tøj, er ikke skattepligtig.

Renter af alle erstatningsbeløb er skattepligtig.

Politiet indberetter de skattepligtige beløb til SKAT i forbindelse med udbetalingen. Det gælder også, selv om politiet modregner i beløbet for evt. gæld til det offentlige, f.eks. skyldige sagsomkostninger.

Erstatningsbeløb for tabt arbejdsfortjeneste og rentebeløb vil blive fortrykt på selvangivelsen. Deres klient skal selv selvangive andre skattepligtige erstatningsbeløb.

Mulighed for at klage

De kan klage over afgørelsen til Rigsadvokaten. De skal sende klagen til Statsadvokaten i København. Fristen for at klage er 4 uger efter, at De har modtaget dette brev. Det står i retsplejelovens § 1018 e, stk. 3 og 5.

De skal udnytte muligheden for at klage til Rigsadvokaten, inden De eventuelt begærer kravet indbragt for retten efter retsplejelovens § 1018 f, stk. 1.

Har De eventuelle spørgsmål

Hvis De har spørgsmål til min afgørelse, er De velkommen til at kontakte Annika Kristina Jensen.

Med venlig hilsen

Niels Carstensen

Senioranklager

.....

Rigsadvokatens AFGØRELSE - 21. januar 2019 - RA-2017-3100206-448

Delvis imødekommelse af erstatningskrav Deres j.nr. ...

Ved e-mail af 6. december 2017 har De har klaget over en afgørelse, der er truffet af Statsadvokaten i København den 8. november 2017, om alene at udbetale 3.600 kr. i erstatning til Deres klient E , idet Deres resterende krav blev afvist.

Jeg har besluttet at ændre statsadvokatens afgørelse og imødekomme erstatningskravet delvis. Det betyder, at Deres klient kan få yderligere **50.000 kr.** i erstatning.

Jeg beklager meget den lange sagsbehandlingstid.

Deres erstatningskrav og klage

De har i Deres klage henvist til Deres anmodning om erstatning af 25. juli 2017, og De har noteret Dem, at statsadvokaten har imødekommet Deres klients krav om erstatning for frihedsberøvelse og ransagning. De har nu opgjort Deres øvrige krav således:

Erstatning for langvarig sagsbehandlingstid	55.000 kr.
Godtgørelse for tort	150.000 kr.
Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste	178.620 kr.
<u>Erstatning for kørsel til retten og politiet</u>	<u>4.690 kr.</u>
I alt:	388.310 kr.

De har nærmere gjort gældende, at Deres klient har krav på en samlet godtgørelse for ikke-økonomisk skade i anledning af sagen på 205.000 kr. i medfør af retsplejeloven § 1018 b og § 1018 h.

De har i relation til § 1018 b gjort gældende, at der har været tale om en langvarig sagsbehandling indeholdende døde perioder. Sagens forhold skulle være begået i perioden 2001 til 2008. De første anmeldelser blev indgivet til politiet i 2009, hvor Deres klient bistod konkursboet efter X1 , og Deres klient blev først sigtet i januar 2013. De har i den anledning henvist til, at politiet offentligt omtalte sagen allerede i 2009.

Jeg har forstået det således, at De gør gældende, at sigtelsen og forløbet af straffesagen på den baggrund har haft karakter af et straffeprocessuelt indgreb efter retsplejelovens § 1018 b.

De har endvidere henvist til dommens præmisser, herunder navnlig, at rettens og forsvarernes opfordringer under efterforskningen af sagen forblev ubesvarede. De har også anført, at der i et eller andet omfang er sket bevisundertrykkelse i sagen, eller at i hvert fald objektivitetsprincippet er blevet tilsidesat.

De har herudover henvist til advokat A's Kruses e-mail af 4. december 2017. De har således gjort gældende, at politi- og anklagemyndighed har handlet ansvarspådragende ved behandlingen af sagen forud for og under hovedforhandlingen, og at Deres klient er berettiget til erstatning efter retsplejelovens § 1018 h. De har i den forbindelse blandt andet gjort gældende, at hvis sagen var blevet omhyggeligt efterforsket, var tiltalen slet ikke blevet rejst eller rejst i meget mindre omfang.

De har desuden gjort gældende, at der er blevet tilbageholdt bevismateriale, der talte til gunst for de tiltalte, at der derfor er sket en overtrædelse af retsplejelovens § 96, og at retten på flere områder kritiserer politiet og anklagemyndighedens arbejde.

Begrundelse

1. Godtgørelse for ikke-økonomisk skade som følge af sigtelsen og gennemførelsen af straffesagen

1.2. Mine generelle bemærkninger til retsgrundlaget § 1018 b og § 1018 h

Det følger af retsplejelovens § 1018 b, at der kan ydes erstatning til den sigtede for andre straffeprocessuelle indgreb end frihedsberøvelse, såfremt der ikke sker domfældelse. Erstatning efter denne bestemmelse ydes på objektivt grundlag. Dertil kommer retsplejelovens § 1018 h, som giver adgang til, at der efter reglerne i retsplejelovens kapitel 93 a kan rejses krav om erstatning for skade i anledning af strafferetlig forfølgning i overensstemmelse med dansk rets almindelige erstatningsregler, dvs. på culpa grundlag.

Bestemmelsen i retsplejelovens § 1018 b blev indført ved lov nr. 243 af 8. juni 1978 og blev fremsat ved lovforslag nr. 134 af 16. december 1977 om forslag til lov om ændring af retsplejeloven mv. Lovforslaget byggede på betænkning nr. 801/77 om erstatning i anledning af strafferetlig forfølgning, og det fremgår heraf, som også statsadvokaten har beskrevet, at en afhøring eller sigtelse ikke bør udløse erstatning, idet dette ikke i sig selv vil udgøre et straffeprocessuelt indgreb, jf. også forudsætningsvis forarbejderne til § 1018 b i Folketingstidende 1977-78, tillæg A, sp. 2402.

I den forbindelse bemærkes, at det – i forlængelse af det i betænkningen anførte – også er langvarig administrativ praksis ved anklagemyndigheden, at fremsættelse af sigtelse samt deltagelse i afhøringer som alt-overvejende hovedregel ikke anses for straffeprocessuelle indgreb, der er omfattet af retsplejelovens § 1018 b. Sigtelse og afhøringer kan derfor almindeligvis ikke begrunde erstatning. Det samme gælder tiltale-rejsning samt deltagelse i retsmøder, jf. herved Anklagemyndighedens Årsberetning 1998-1999, bind 2, s. 44 ff.

Den anførte hovedregel fraviges imidlertid i to tilfælde, således at sigtelse mv. kan begrunde erstatning i medfør af retsplejelovens § 1018 b.

Det gælder for det første i de tilfælde, hvor den erstatningssøgende har været sigtet i mere end 5 år. Efter Rigsadvokatens administrative praksis vil den langvarige sigtelse i sig selv indebære, at den erstatningssøgende som udgangspunkt vil blive ydet erstatning i medfør af retsplejelovens § 1018 b.

For det andet gælder det i de tilfælde, hvor den erstatningssøgende har været sigtet i mindre end 5 år. I sådanne tilfælde vil længden af en sigtelse ikke i sig selv kunne begrunde erstatning, men der vil dog kunne ydes erstatning efter en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder.

Der kan i den forbindelse også henvises til forarbejderne til retsplejelovens § 1018 b, jf. Folketingstidende 1977-78, tillæg A, sp. 2402, hvoraf det følger, at det ikke kan udelukkes, at der navnlig i sager om alvorlige forbrydelser vil kunne forekomme afhøringer, f.eks. meget langvarige afhøringer, og sigtelser, der opleves så belastende og krænkende, at de vil kunne henføres under begrebet indgreb og dermed begrunde erstatning, når den pågældende har vist sig ikke at være skyldig.

I begge tilfælde er der tale om et konkret skøn af omstændighederne i sagen, hvori sigtelsens længde spiller en væsentlig rolle. Jeg bemærker i den forbindelse, at det afgørende er, hvor længe den pågældende har været sigtet, dvs. har været mødt med en egentlig mistanke fra politiets side, og derimod ikke, hvornår politiet modtager anmeldelse, eller hvornår politiet indleder efterforskning i en sag.

I forhold til perioder med sygdom hos en af de tiltalte, som tilfældet er i Deres klients sag, skal jeg henvise til "Den Europæiske Menneskerettighedskonvention for praktikere", 4. udgave, s. 724-725, hvor følgende fremgår i relation til EMRK artikel 6 og retten til rettergang inden rimelig tid:

Hvis en sag må udsættes eller forsinkes på grund af *sygdom* hos klager, herunder fordi klager indlægges på et hospital, er der tale om force majeure, der hverken kan lægges klager eller myndigheder til last. Hvis det ikke er muligt, at gennemføre en retssag på grund af en objektiv hindring i form af sygdom hos parten, vil der ikke blive statueret en krænkelse, selv om sagen som følge heraf ligger stille i meget lang tid. Med andre ord kan parten ikke kræve, at sagen bringes til ophør på grund af sygdom.

Hvis klagers forhold i nogen grad har forsinket processen, men der samtidig er forhold, der kan lægges myndighederne til last, synes der at være en tendens til at se bort fra klagers forhold. Hvis der er forhold, der kan lægges klager til last, men disse forhold alene ikke kan forklare sagens tidsmæssige udstrækning, og der samtidig er forhold, der kan lægges staten til last, statueres nemt krænkelse. Det kan indgå i vurderingen, hvem der så og sige bærer hovedansvaret for den tidsmæssige udstrækning. Hvis der er tale om *sager, hvor der kræves udvisning af særlig omhu* fra myndighedernes side, kan der statueres krænkelse, hvis der er grundlag for kritik af myndighederne, selv om klager i betydeligt omfang har været en medvirkende årsag til forsinkelsen."

At sygdom hos klager udgør force majeure, der hverken kan lægges klager eller myndighederne til last, er bl.a. fastslået af EMD i sagen Lavent mod Letland, dom af 28. november 2002, præmis 100. Sagen vedrørte en straffesag, hvor klageren (Lavent) var tiltalt og senere dømt for bl.a. økonomisk kriminalitet begået i forbindelse med hans rolle som bestyrelsesformand i en stor bank. Straffesagen havde varet ca. 6½ år og var bl.a. blevet forsinket på grund af tiltaltes alvorlige sygdom og hospitalsindlæggelse. Domstolen fandt, som nævnt, at tiltaltes sygdom og hospitalsindlæggelse udgjorde force majeure, som hverken kunne bebrejdes tiltalte eller myndighederne. Sagen havde herudover ligget stille i en periode på næsten 11 måneder, fordi de oprindeligt udpegede dommere havde trukket sig som inhabile og måtte erstattes af andre dommere.

Domstolen fandt efter en samlet vurdering, og idet den tog i betragtning, at der var tale om en meget kompliceret sag, og at der havde været uundgåelige forsinkelser på grund af tiltaltes sygdom, at myndighederne ikke havde gjort tilstrækkeligt for at sikre sagens fremme, og at der derfor var sket en krænkelse af artikel 6.

For så vidt angår den kritik af politi og anklagemyndighed, som fremgår af Retten i Roskildes dom i Deres klients sag, bemærker jeg, ligesom statsadvokaten, at myndighedsfejl dels kan give grundlag for erstatning efter retsplejelovens § 1018 h, dels kan indgå i vurderingen af, om der kan ydes erstatning i medfør af retsplejelovens § 1018 b, jf. U 2006.2766/2Ø. Sagen vedrørte spørgsmålet om erstatning til 4 personer, der havde været tiltalt for omfattende økonomisk kriminalitet. E1-E3 havde været sigtet i over 9 år, mens E4 havde været sigtet i over 7 år. Der havde under hovedforhandlingerne i byret og landsret været afholdt i alt 134 retsmøder. Straffesagen var endt med, at E1 og E2 blev delvis frifundet, mens E3 og E4 blev helt frifundet. Ved afgørelsen af straffesagen udtalte landsretten betydelig kritik af politiets og anklagemyndighedens efterforskning og behandling af sagen. Landsretten fandt herunder, at der var sket en krænkelse af de tiltaltes ret til rettergang inden for en rimelig frist, jf. EMRK art. 6, hvilket medførte, at straffen for E1 og E2 blev gjort betinget. E1-E4 søgte efterfølgende erstatning. Erstatningssagen blev endelig afgjort med Østre Landsrets dom af 2. juni 2006, hvor Østre Landsret bl.a. udtalte følgende:

”I dommen af 27. juni 2002 [dommen i straffesagen] fremsatte landsretten endvidere udtalelser om mangelfulde og kritisable forhold vedrørende politiets efterforskning og anklagemyndighedens tiltalerejsning og sagsbehandling. Ved vurderingen af, om også disse forhold indebærer ansvar efter retsplejelovens § 1018 h, har landsretten lagt vægt på landsrettens udtalelser herom i dommen.

...

Vedrørende forhold 1, 1. del, der angik tiltale mod E1, E2 og E3 for bedrageri begået i tiden fra april 1991 til den 14. september 1992, fandt landsretten, at »efterforskningens tilrettelæggelse og kvalitet på en række punkter lider af betydelige svagheder«. Landsretten fandt således en anvendt »fremgangsmåde med gennem udenlandsk politi at stille få, korte spørgsmål til kundevirksomhederne uden mulighed for uddybende og præciserende spørgsmål. . . for uegnet til at tilvejebringe et betryggende grundlag for at afgøre en kompleks straffesag som denne«, og »at kundeundersøgelsen generelt set ikke er gennemført på et for en straffesag tilstrækkeligt betryggende grundlag«. Sammenfattende fandt landsretten videre vedrørende foretagne toldundersøgelser, at der knyttede sig »en sådan betydelig usikkerhed til bevisværdien af de 3 såkaldte toldundersøgelser, at de hverken hver for sig eller samlet kan udgøre et bevis for, at der blev udstedt fiktive fakturaer«.

Vedrørende forhold 9, der angik tiltale mod E1, E2 og E3 for bedrageri begået i tiden fra 11. februar 1992 til 28. august 1992, fandt landsretten »det kritisabelt, at anklagemyndigheden har valgt at rejse tiltale for bedrageri, men samtidig har undladt at fremlægge de dokumenter, tiltalen for bedrageri angår, på trods af, at det havde været muligt at fremskaffe disse«.

Den politimæssige efterforskning, grundlaget for tiltalerejsningen og anklagemyndighedens sagsbehandling har således på flere punkter ikke været betryggende og har givet anledning til kritik og dermed haft bevismæssig betydning for straffesagen. Landsretten finder imidlertid ikke, at politi og anklagemyndigheden hermed har handlet ansvarspådragende. Politiet og anklagemyndigheden havde pligt til at foretage undersøgelser i anledning af den politianmeldelse, som i december 1992 blev indgivet af kuratorerne i bl.a. X17 A/S under konkurs og tiltrådt af skifteretten. Sagen var omfattende

og kompliceret og medførte domfældelse af E1 bl.a. for bedrageri og skyldnersvig af særlig grov beskaffenhed samt for overtrædelse af særlig grov karakter af skattekontrollovens § 13, stk. 1, og af E2 for overtrædelse af skattekontrollovens § 13, stk. 1, og til dels forsøg herpå.

Landsretten finder herefter, at de mangelfulde og kritisable forhold vedrørende politiets efterforskning og anklagemyndighedens tiltalerejsning og sagsbehandling ikke giver de erstatningssøgende krav på erstatning efter retsplejelovens § 1018 h, men at de nævnte forhold kan tillægges betydning ved vurderingen af erstatning og godtgørelse efter retsplejelovens § 1018 b.”

Landsretten fandt, at E1 ikke havde krav på erstatning, idet E1 ved udmålingen af straffen (straffen blev gjort betinget) var blevet kompenseret for den langvarige sagsbehandlingstid.

E2 havde deltaget i 102 retsmøder. Rigsadvokaten havde udbetalt 40.000 kr. i erstatning, som af retten blev forhøjet til 80.000 kr.

E3 havde deltaget i 118 retsmøder. Rigsadvokaten havde udbetalt 77.800 kr. i erstatning, som af retten blev forhøjet til 152.800 kr., hvoraf 2.800 kr. udgjorde erstatning for frihedsberøvelse.

E4 havde deltaget i 25 retsmøder. Rigsadvokaten havde udbetalt 35.000 kr. i erstatning, som af retten blev forhøjet til 150.000 kr., idet landsretten herved bl.a. lagde vægt på at yde E4 og E3 ens erstatning.

1.3. Faktum i Deres klients sag

I den foreliggende sag blev Deres klient sigtet den 20. januar 2013. Der blev rejst tiltale ved anklageskrift af 12. september 2014. Sagen blev i første omgang berammet til hovedforhandling i perioden 17. april til 3. juli 2015. Sagen blev imidlertid udsat og omberammet tre gange på grund af sygdom hos en af de andre tiltalte i sagen. Hovedforhandlingen blev påbegyndt den 16. oktober 2016 og strakte sig over 16 retsdage. Den 13. juni 2017 blev Deres klient i det hele frifundet for tiltalen for bedrageri af særlig grov beskaffenhed. Deres klient har således været sigtet i ca. 4 år og 5 måneder. Jeg kan i øvrigt henholde mig til redegørelsen for sagens forløb i statsadvokatens afgørelse.

Ved sin frifindende dom fandt Retten i Roskilde flere mangelfulde og kritisable forhold i politiets efterforskning og anklagemyndighedens sagsbehandling, herunder at centrale dokumenter af betydning for sagens afgørelse først på et meget sent tidspunkt blev gjort tilgængelige for forsvaret, og at andre dokumenter, der kunne have betydning for sagens afgørelse, var blevet gjort utilgængelige, mens de havde været i politiets besiddelse.

Endvidere lagde retten vægt på, at en central revisionsrapport ikke kunne anvendes som bevis, fordi den af anklagemyndigheden valgte revisor var inhabil.

1.4. Min vurdering

1.4.1. Erstatning efter retsplejelovens § 1018 h

Jeg finder ikke, at Deres klient er berettiget til erstatning efter retsplejelovens § 1018 h.

Jeg finder således ligesom statsadvokaten, at en udsættelse på baggrund af sygdom er en force majeure-situation, der hverken kan lægges myndighederne eller Deres klient til last. Perioden på omkring 2 år, hvor sagen blev forsinket på grund af sygdom hos en af de andre tiltalte kan således ikke i sig selv medføre erstatning efter retsplejelovens § 1018 h. Jeg finder i øvrigt ikke, at der i denne sag er tale om såkaldte "døde perioder".

I forhold til politiets efterforskning og anklagemyndighedens sagsbehandling, som på flere punkter gav anledning til kritik fra retten, er det min vurdering, at der ikke er tale om sådanne culpøse forhold, at der er grundlag for at tildele erstatning efter retsplejelovens § 1018 h.

Jeg bemærker i den forbindelse, at politiet og anklagemyndigheden havde pligt til at foretage undersøgelser i anledning af den politianmeldelse, der blev indgivet af kurator i X1 under konkurs. Jeg bemærker endvidere, at sagen var omfattende og kompliceret, og at det revisionselskab, som politiet havde indgået en kontrakt med, viste sig at være inhabilt, hvorfor den udarbejdede revisionsrapport, som var et bærende element i bevisførelsen, ikke kunne anvendes under hovedforhandlingen.

Jeg finder imidlertid, at de kritisable forhold kan indgå i vurderingen af en erstatning efter retsplejelovens § 1018 b, jf. nærmere nedenfor.

1.4.2. Erstatning efter retsplejelovens § 1018 b

Ud fra en samlet vurdering af sagens konkrete omstændigheder, finder jeg, at der undtagelsesvis er grundlag for at tilkende Deres klient erstatning efter retsplejelovens § 1018 b.

Jeg har herved lagt vægt på varigheden af sigtelsen og tiltalen. Jeg har dog i den forbindelse ligeledes lagt vægt på, at sagen flere gange blev omberammet på grund af en af de andre tiltaltes sygdom.

Jeg har endvidere lagt vægt på, at Deres klient deltog i 16 retsmøder og på tiltalens karakter og omfang.

Jeg har herudover lagt vægt på de mangelfulde og kritisable forhold vedrørende politiets efterforskning og anklagemyndighedens sagsbehandling, som er nævnt i Retten i Roskildes dom.

Endelig har jeg tillagt Deres oplysning om forstyrrelsen af Deres klients forhold en vis vægt. Der er tale om en sag, som bl.a. på foranledning af politiet og anklagemyndigheden har været meget omtalt i medierne. Sigtelsen kan af den grund have virket mere belastende og krænkende for Deres klient. Det bemærkes dog,

at sagens omtale i medierne i 2009 ikke ses at være sket på foranledning af politiet eller anklagemyndigheden, mens sagens omtale i medierne i 2012 og 2014 bl.a. ses at være foranlediget af pressemeddelelser fra politikredsen.

Samlet har jeg fundet, at der kan ydes Deres klient 50.000 kr. i erstatning for ikkeøkonomisk skade som følge af sigtelsen og gennemførelsen af straffesagen i medfør af retsplejelovens § 1018 b.

Erstatningen ydes for den lidelse, tort, ulempe og forstyrrelse eller ødelæggelse af stilling og forhold, som sigtelsen og gennemførelsen af straffesagen har medført for Deres klient.

2. Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste

De har fremsat krav om tabt arbejdsfortjeneste, fordi Deres klient har brugt tid på at fremfinde og gennemgå bevismateriale, som har været relevant for sagen, og som politiet ikke mente at kunne bistå med at finde frem.

Jeg finder ikke, at De har dokumenteret, at Deres klient har haft tabt arbejdsfortjeneste eller tabte indtægter som følge af sigtelsen. Deres klients opgørelse af tid brugt på at gennemgå sagens akter udgør således ikke dokumentation for, at gennemgangen af sagens materiale afholdt hende fra at optjene indtægter. De har ikke i øvrigt fremlagt nærmere oplysninger, der godtgør, at Deres klient har mistet indtægter som følge af sagen.

Derimod har jeg som ovenfor beskrevet tillagt det vægt ved vurderingen af, at den samlede intensitet af strafforfølgningen har haft et niveau, der har berettiget Deres klient til erstatning efter retsplejelovens § 1018 b.

3. Erstatning for kørsel til retten og politiet

Endelig har De gjort gældende, at Deres klient skal have erstatning for kørsel til og fra Retten i Roskilde i forbindelse med hovedforhandlingen af sagen, samt for kørsel til og fra politistationen i forbindelse med opklaringen af sagen.

Det fremgår af retsplejelovens § 1010, stk. 2, jf. bekendtgørelse nr. 470 af 26. september 1978 § 1, at tiltalte, der frifindes, har krav på godtgørelse for udgifter til befordring til og fra retten. Det fremgår af bekendtgørelsens § 3, at det er den ret, hvor sagen har været behandlet, som udbetaler godtgørelse for udgifter til befordring for den frifundne.

Jeg skal på den baggrund henvise Dem til at søge erstatning for kørsel til og fra retten ved Retten i Roskilde.

Vedrørende det forhold, at Deres klient har måtte køre til og fra politistationen under sagens efterforskning og hovedforhandling, finder jeg, at det er omfattet af den erstatning, som Deres klient er blevet meddelt

efter retsplejelovens § 1018 b for blandt andet sagens ulempe. Deres klient har derfor ikke et yderligere krav på godtgørelse.

Sagens forløb

- I afgørelse af 8. november 2017 nægtede statsadvokaten at yde Deres klient mere end 3.600 kr. i erstatning.
- I e-mail af 6. december 2017 har De klaget over afgørelsen.
- Den 11. december 2017 har statsadvokaten sendt sagen til mig sammen med en udtalelse. Statsadvokaten har henholdt sig til sin afgørelse. Der er ikke kommet nye væsentlige oplysninger frem af betydning for sagen.

Lovgrundlag

Min afgørelse er truffet efter reglerne i retsplejelovens § 1018 b og § 1018 h.

Udbetaling og renter

Det er Midt- og Vestsjællands Politi, der udbetaler erstatningen. Jeg har i dag anmodet politiet om at udbetale beløbet til Dem. Hvis De har spørgsmål om udbetalingen, kan De kontakte politiet.

Politiet udbetaler renter af beløbet efter renteloven (med 8 pct. årligt over den fastsatte referencesats) fra den dag, hvor politiet modtog erstatningskravet, til beløbet udbetales.

Skattepligt

Erstatning for tort m.v. (ikke-økonomisk skade) er ikke skattepligtig.

Erstatning for økonomisk tab, f.eks. tabt arbejdsfortjeneste, mistede arbejdsløshedsdagpenge eller sygedagpenge, er skattepligtig.

Erstatning for anden økonomisk skade, f.eks. ødelagt tøj, er ikke skattepligtig.

Renter af alle erstatningsbeløb er skattepligtige.

Politiet indberetter de skattepligtige beløb til SKAT. Det gælder også, selv om politiet modregner i beløbet for evt. gæld til det offentlige, f.eks. sagsomkostninger.

Erstatningsbeløb for tabt arbejdsfortjeneste og rentebeløb vil blive fortrykt på selvangivelsen. Deres klient skal selv selvangive andre skattepligtige erstatningsbeløb.

Mulighed for at klage mv.

Min afgørelse er endelig. Deres klient kan derfor ikke klage over den. Det står i retsplejelovens § 1018 e, stk. 3.

Deres klient kan anmode om, at retten tager stilling til erstatningskravet. Hvis Deres klient ønsker, at retten tager stilling til kravet, skal De oplyse dette til Statsadvokaten i København senest to måneder efter, at De har modtaget denne afgørelse. Det står i retsplejelovens § 1018 f, stk. 1.

Hvis De har spørgsmål til min afgørelse, er De velkommen til at kontakte Henrik Uhl Pedersen.

Med venlig hilsen

Rebecca Blomqvist Lund

.....

Retten i Roskildes DOM - 11. februar 2020 - 18A-5325 /2019 - SAK-2017-3100101-615

Erstatningssøgende E mod Anklagemyndigheden

Tilkendegivelse er modtaget den 14. august 2019.

Sagen er behandlet under medvirken af domsmænd.

I følge tilkendegivelse af 9. juli 2019 blev E den 29. januar 2013 kl.8.35 anholdt og sigtet for overtrædelse af straffelovens § 279, jf. § 286.

Hun blev løsladt igen samme dag kl. 11.55.

I forbindelse med anholdelsen blev hendes virksomhed og privatadresse ransaget.

Ved Roskilde rets dom af 3. juni 2017 blev E frifundet.

Ved brev af 25. juli 2017 krævede advokat Henrik Stagetorn erstatning på 383.310 kr. for frihedsberøvelsen, ransagninger, tort, tabt indtægt og kørsel.

Statsadvokaten har den 8. november 2017 imødekommet kravet delvist med 3.600 kr. (ransagning og frihedsberøvelse), men afvist erstatning for en ransagning, kørsel, tort og tabt indtægt.

Rigsadvokaten har den 21. januar 2019 imødekommet kravet delvist med 50.000 kr., men afvist erstatning for kørsel og tabt indtægt.

Ved e-mail af 10. februar 2019 har advokat Henrik Stagetorn begæret kravet indbragt for retten.

Påstande

E har endeligt fremsat krav om erstatning på yderligere 328.620 kr. med tillæg af sædvanlig procesrente fra kravets fremsættelse.

Erstatningskravet er opgjort således:

Tort	150.000 kr.
Tabt arbejdsfortjeneste	178.620 kr.
I alt	328.620 kr.

Anklagemyndigheden har påstået frifindelse underhenviisning til, at erstatningsbetingelserne ikke er opfyldt, herunder er tab ikke dokumenteret.

Sagens oplysninger

Der er under hovedforhandlingen i sagen afgivet forklaring af erstatningssøgende E .

Erstatningssøgende E har forklaret, at hun op til 2006 var revisor for X1 og X4 . Hun stoppede som revisor, da man valgte et andet revisorfirma, X6 . X1 gik konkurs i januar 2009. Hun var dog med lige inden, selskabet gik i betalingsstandsning og samarbejdede med kurator. Det hele væltede i januar 2009. Hun hjalp også kuratorerne efter januar 2009. De leasingmapper, der blev udleveret til politiet, var nogle, hun havde lavet. Der var sat system i alle kontrakterne. Der var kabiner, og der var også mange biler i den

del, der hed " X1 ... ". Der kørte omkring 800 biler, som blev lånt ud til X1's kunder som erstatningsbiler. X1's forretningside var inspireret af X7 , og de fik også et købstilbud fra X7 . Hun tror, at det var i 2008. Hun kan ikke huske beløbet, men det var et stort beløb og over en milliard for den samlede forretning. Hun havde ikke kontakt med politiet efter januar 2009. Første gang hun blev involveret med politiet var under ransagningen på hende i marts 2012, hvor X4 og X5 blev anholdt og sigtet. Politiet fik de bilag, man ønskede.

I og med at selskaberne X8 , X1 og X9 var gået konkurs, var bilagene blevet udleveret til kurator. Kurator var Firma1 . Firma2 var kurator for X8 . Kuratorerne havde fået de interessante bilag. Politiet kom tilbage i januar 2013 og ransagede på hendes private bopæl kl. 8.35, og hvor hun blev anholdt. Der kom 6-7 betjente og en revisor fra X3 . De forlod hendes hjem kl. 11.55 for at køre på revisionskontoret, hvor ransagningen fortsatte. Hun blev løsladt omkring kl. 16.00. Hun var omfattet af et navneforbud. Hendes medarbejdere og enkelte kunder vidste, at hun var blevet sigtet. Blandt andet X10 og X11 blev indkaldt som vidner, og fik på den måde at vide, at hun var sigtet. X12 fra By1 købte to af lokationerne, efter X1 gik konkurs. De blev indkaldt som vidner hos politiet, og derfor vidste de også, at hun var sigtet. Fra hun blev anholdt i januar, hørte hun ikke yderligere, og hun prøvede derfor selv at komme i dialog med politiet. Hun fik lov til at komme derop, og hun havde taget kuratorlister med, fordi hun kunne se, at noget af det, hun blev sigtet for, var forkert. Der var en politiassistent, X13 og en revisor fra X3 til stede. Hun spurgte, om de var enige om, at tingene, herunder sandblæsningskabinerne og glasblæserne fandtes, når de nu stod på kurators lister. Det er meget store og særlige ting, som en speciel kunde X14 var inde over. Det blev der sagt nej til. Hun spurgte politiassistenten, om han ikke kunne bruge halvanden time af sit liv på at køre med hende ud og se tingene. Det ville han ikke. Hun fik X11 til at lave en redegørelse. Han filmede inde i de forskellige kabiner. Han havde også arbejdet i By2 , By3 og By1 . Hun forsøgte hele tiden at fremme efterforskningen, men blev mødt af en tavs mur. Der blev efterspurgt noget bogføringsmateriale ret tidligt i forløbet. Bogføringsmaterialet fandtes både elektronisk og fysisk i ringbind. Det primære var at få bogføringen, for så havde de hele revisionsbordet og kunne følge alt i bogføringen. Det var bogført i Navision C5.

Hun var hos politiet sammen med forsvareren, efter hovedforhandlingen var startet. Hun havde været hos politiet to gange før. Hun vidste, at ud over de bilag hun havde fået kopi af, var der andre bilag og de måtte kunne findes hos politiet.

Da hun blev anholdt, stod der i ransagningskendelsen, at man mente, at hun havde bilagene fra X8 . De spurgte hende på 100 måder, hvor bilagene var henne, men hun havde dem ikke. De stod hos politiet, fordi kurator havde udleveret dem til politiet. Hun ville have adgang til de bilag, fordi hun ikke kunne få adgang til bogføringen. Hun fandt og satte post it mærke på de bilag, hun ønskede. Så kopierede politiet dem bag efter.

Ad ekstraktens side 204, nederst og side 205, har erstatningssøgende forklaret, at de bilag, der er nævnt, var de bilag, hun fandt frem hos politiet.

Ad side 206, nederst, har erstatningssøgende forklaret, at der var redegørelse, som retsformanden udtalte kritik af jf. side 207 2. afsnit. Da politiet ransagede hos hende, havde hun en mappe, der hed rekonstruktion, X1 . Hun havde deltaget heri sammen med advokaterne fra Firma1 . Hun havde fra X4 fået en redegørelse fra X15 , som hun havde printet ud og sat i en fysisk mappe. Hun vidste, at den var der. Hun var hos politiet fire gange i alt. Hun bad selv om at få lov til at komme.

Ad ekstraktens side 191-192, forklaring til retsbogen om revisionsrapporten fra X3 , har erstatningssøgende forklaret, at hun fik udleveret en harddisk fra politiet, hvor der ikke var det bogføringsmateriale, som der skulle være, men der lå en masse spejlinger af X4's og andres mailbokse. Da hun søgte i den på X3 , fandt hun "Projekt ..." . Hun kunne se, at X3 var inde over at skulle sælge virksomheden. Det var en slags kode for salget af X1 . I X3's rapport stod der, at man ikke kunne få specificerede regnskaber blandt andet fra X1 og X9 , men i mails på harddisken lå alle regnskaberne, der var blevet sendt med mail. Hun fandt en mail, der var sendt til X16 , hvor X3 rykkede for en faktura hos X1 , lige inden de gik konkurs. Hun fandt mailen på harddisken. Hun fandt hele sandsynliggørelsen for, at X3 var inhabil på harddisken. Hun afleverede det til forsvareren, som afleverede det til retten.

X3 havde overvejet deres habilitet. Det kom frem, at det var en indledende fase, at de havde været i kontakt med X1 , så de mente ikke at være inhabile, men i mailsene lå der en redegørelse for, hvor langt de var. Den indledende fase kostede 75.000 kr., og så stod der, hvilke faser de skulle igennem, og hun kunne se i materialesamlingen, som fremgik af mailsene, at de var 75 % fremme, før X1 gik konkurs. De rykkede for pengene få dage før, X1 gik i betalingsstandsning. Den 22. december 2016 fik hun udleveret harddisken. Det var fordi, revisorerne skulle på lige efter nytår. Hun talte med anklageren lige inden dommerne kom, om at nu skulle de have tingene udleveret, og så fik hun udleveret harddisken. Hun fik af vide i retten, at politiet havde betalt 3,3 millioner for revisionsrapporten???? Hun har læst i pressen, at de havde søgt at få nogle penge tilbage, fordi X3 vidste, at de var inhabile.

Ad ekstraktens side 4, opgørelse over arbejds løn, forklarede erstatningssøgende, at de 110 timer er for at fremfinde materiale hos politiet, mens sagen kørte. Hun er selvstændig revisor og har altid arbejdet i weekenderne. Hun har 10 medarbejder og gør sig altid klar om søndagen til ugen. Hun kunne have brugt de timer på at arbejde for sine kunder og tjene et honorar for det. De 1.250 kr. er hendes uddebiteringssats. I relaterede omkostninger -470 i timen forklarede E , at det er kostprisen. De har en kostbase pr. medarbejder, når de regner dækningsbidrag ud på timer, og hun har taget det, hun står til i kostbasen. Det er manglende dækningsbidrag.

Rigsadvokaten har i afgørelsen af 21. januar 2019 blandt andet udtalt:

"1.3. Faktum i Deres klients sag

I den foreliggende sag blev Deres klient sigtet den 20. januar 2013. Der blev rejst tiltale ved anklageskrift af 12. september 2014. Sagen blev i første omgang berammet til hovedforhandling i perioden 17. april til 3. juli 2015. Sagen blev imidlertid udsat og omberammet tre gange på grund af sygdom hos en af de andre tiltalte i sagen.

Hovedforhandlingen blev påbegyndt den 16. oktober 2016 og strakte sig over 16 retsdage. Den 13. juni 2017 blev Deres klient i det hele frifundet for tiltalen for bedrageri af særlig grov beskaffenhed.

Deres klient har således været sigtet i ca. 4 år og 5 måneder. Jeg kan i øvrigt henholde mig til redegørelsen for sagens forløb i statsadvokatens afgørelse.

Ved sin frifindende dom fandt Retten i Roskilde flere mangelfulde og kritisable forhold i politiets efterforskning og anklagemyndighedens sagsbehandling, herunder at centrale dokumenter af betydning for sagens afgørelse først på et meget sent tidspunkt blev gjort tilgængelige for forsvarret, og at andre dokumenter, der kunne have betydning for sagens afgørelse, var blevet gjort utilgængelige, mens de havde været i politiets besiddelse. Endvidere lagde retten vægt på, at en central revisionsrapport ikke kunne anvendes som bevis, fordi den af anklagemyndigheden valgte revisor var inhabil.

1.4. Min vurdering

1.4.1. Erstatning efter retsplejelovens § 1018 h

Jeg finder ikke, at Deres klient er berettiget til erstatning efter retsplejelovens § 1018 h.

Jeg finder således ligesom statsadvokaten, at en udsættelse på baggrund af sygdom er en force majeure-situation, der hverken kan lægges myndighederne eller Deres klient til last. Perioden på omkring 2 år, hvor sagen blev forsinket på grund af sygdom hos en af de andre tiltalte kan således ikke i sig selv medføre erstatning efter retsplejelovens § 1018 h. Jeg finder i øvrigt ikke, at der i denne sag er tale om såkaldte "døde perioder".

I forhold til politiets efterforskning og anklagemyndighedens sagsbehandling, som på flere punkter gav anledning til kritik fra retten, er det min vurdering, at der ikke er tale om sådanne culpøse forhold, at der er grundlag for at tildele erstatning efter retsplejelovens § 1018 h.

Jeg bemærker i den forbindelse, at politiet og anklagemyndigheden havde pligt til at foretage undersøgelser i anledning af den politianmeldelse, der blev indgivet af kurator i X1 under konkurs. Jeg bemærker endvidere, at sagen var omfattende og kompliceret, og at det revisionselskab, som politiet havde indgået en kontrakt med, viste sig at være inhabilt, hvorfor den udarbejdede revisionsrapport, som var et bærende element i bevisførelsen, ikke kunne anvendes under hovedforhandlingen.

Jeg finder imidlertid, at de kritisable forhold kan indgå i vurderingen af en erstatning efter retsplejelovens § 1018 b, jf. nærmere nedenfor.

1.4.2. Erstatning efter retsplejelovens § 1018 b

Ud fra en samlet vurdering af sagens konkrete omstændigheder, finder jeg, at der undtagelsesvis er grundlag for at tilkende Deres klient erstatning efter retsplejelovens § 1018 b.

Jeg har herved lagt vægt på varigheden af sigtelsen og tiltalen. Jeg har dog i den forbindelse ligeledes lagt vægt på, at sagen flere gange blev omberammet på grund af en af de andre tiltaltes sygdom.

Jeg har endvidere lagt vægt på, at Deres klient deltog i 16 retsmøder og på tiltalens karakter og omfang.

Jeg har herudover lagt vægt på de mangelfulde og kritisable forhold vedrørende politiets efterforskning og anklagemyndighedens sagsbehandling, som er nævnt i Retten i Roskildes dom.

Endelig har jeg tillagt Deres oplysning om forstyrrelsen at Deres klients forhold en vis vægt. Der er tale om en sag, som bl.a. på foranledning af politiet og anklagemyndigheden har været meget omtalt i medierne. Sigtelsen kan af den grund have virket mere belastende og krænkende for Deres klient. Det bemærkes dog, at sagens omtale i medierne i 2009 ikke ses at være sket på foranledning af politiet eller anklagemyndigheden, mens sagens omtale i medierne i 2012 og 2014 bl.a. ses at være foranlediget af pressemeddelelser fra politikredsen.

Samlet har jeg fundet, at der kan ydes Deres klient 50.000 kr. i erstatning for ikke-økonomisk skade som følge af sigtelsen og gennemførelsen af straffesagen i medfør af retsplejelovens § 1018 b.

Erstatningen ydes for den lidelse, tort, ulempe og forstyrrelse eller ødelæggelse af stilling og forhold, som sigtelsen og gennemførelsen af straffesagen har medført for Deres klient.

2. Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste

De har fremsat krav om tabt arbejdsfortjeneste, fordi Deres klient har brugt tid på at fremfinde og gennemgå bevismateriale, som har været relevant for sagen, og som politiet ikke mente at kunne bistå med at finde frem.

Jeg finder ikke, at De har dokumenteret, at Deres klient har haft tabt arbejdsfortjeneste eller tabte indtægter som følge af sigtelsen. Deres klients opgørelse af tid brugt på at gennemgå sagens akter udgør således ikke dokumentation for, at gennemgangen af sagens materiale afholdt hende fra at optjene indtægter. De har ikke i øvrigt fremlagt nærmere oplysninger, der godtgør, at Deres klient har mistet indtægter som følge af sagen.

Derimod har jeg som ovenfor beskrevet tillagt det vægt ved vurderingen af, at den samlede intensitet af strafforfølgningen har haft et niveau, der har berettiget Deres klient til erstatning efter retsplejelovens § 1018 b."

Rettens begrundelse og afgørelse.

Det må lægges til grund, at erstatningssøgende var sigtet i perioden fra den 29. januar 2013 til den 13. juni 2017, hvor der blev afsagt frifindende dom. Hovedforhandlingen strakte sig over 16 retsdage. Hovedforhandlingen var berammet første gang i perioden fra den 17. april 2015 til den 3. juli 2015, men hovedforhandlingen blev omberammet flere gange på grund af medtiltaltes sygdom. I den frifindende dom tilkendegav retten, at efterforskningen og anklagemyndighedens sagbehandling på flere punkter fandtes mangelfuld og kritisabel.

Forsåvidt angår erstatning efter retsplejelovens § 1018 h bemærkes, at sygdom hos medtiltalte ikke kan lægges de strafforfølgende myndigheder til last, ligesom der ikke findes at være "døde perioder" i øvrigt, der kan begrunde erstatning efter denne bestemmelse. Uanset den fremsatte kritik af sagsforløbet findes der heller ikke herved og af de af Rigsadvokaten anførte grunde at foreligge culpøse forhold, der kan begrunde selvstændig erstatning efter retsplejelovens § 1018 h.

Forsåvidt angår erstatning efter retsplejelovens § 1018 b bemærkes, at fremsættelse af en sigtelse som udgangspunkt ikke et straffeprocessuelt indgreb, der kan berettige til erstatning efter retsplejelovens § 1018

b, med mindre erstatningssøgende har været sigtet i mere end 5 år, eller der har foreligget særlige forhold, der efter en konkret vurdering kan begrunde, at sigtelsen kan sidestilles med et indgreb i retsplejelovens § 1018 b.

Erstatningssøgende har i denne sag været sigtet i mere end 4 år, men ikke over 5 år. Rigsadvokaten har efter en konkret vurdering undtagelsevist og henset til de særlige omstændigheder, herunder varigheden af sigtelsen og tiltalen, de kritisable forhold jf. ovenfor, hovedforhandlingens varighed og forstyrrelsen af erstatningssøgendes forhold, blandt andet omtalen i medier, tilkendt erstatningssøgende beløbet 50.000 kr. i medfør af retsplejelovens § 1018 b.

Efter en samlet vurdering, herunder af de ovennævnte omstændigheder og det i øvrigt fremkomne og henset til retspraksis i øvrigt, finder retten ikke, at der er grundlag for at forhøje dette beløb som påstået af erstatningssøgende.

Forsåvidt angår erstatningssøgende krav om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste bemærkes, at erstatningssøgende ubestridt har anvendt tid på at gennemgå materiale hos politiet og finde dokumenter frem af betydning for sagen, hvilket er anerkendelsesværdigt. Ved erstatningssøgendes egen kortfattede opgørelse over antal timer og timetakst, jf. ekstraktens side 4, findes erstatningssøgende imidlertid ikke at have fremlagt den fornødne dokumentation for, at hun, der i følge det oplyste drev revisionsvirksomhed med 10 ansatte og 400 kunder, som følge af sigtelsen har været afskåret fra at optjene indtægter eller på anden måde har haft indtægtstab som følge heraf.

Erstatningssøgendes påstand om tilkendelse af erstatning for tabt arbejdsfortjeneste tages derfor heller ikke til følge.

Anklagemyndigheden vil herefter i det hele være at frifinde.

Thi kendes for ret:

Anklagemyndigheden frifindes.

E skal betale sagens omkostninger.

Annette Hagdrup

.....

Østre Landsrets 24. afdelings DOM - 29. januar 2021 - S-885-20

(landsdommerne Peter Thønnings, Steen Mejer og Nina Fischer Rønne (kst.) med domsmænd).

Anklagemyndigheden mod E , født juli 1961, (advokat Henrik Stagetorn, besk.)

Retten i Roskildes dom af 11. februar 2020 (18A-5325/2019) er anket af erstatningssøgende E med påstand om, at der ydes hende 328.620 kr. i erstatning.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Forklaringer

Der er i landsretten afgivet supplerende forklaring af erstatningssøgende.

Erstatningssøgende har supplerende forklaret blandt andet, at hun selv har noteret i sin kalender, at hun har deltaget i 13 retsdage i forbindelse med hovedforhandlingen af straffesagen i byretten. Hun lod optællingen af de 110 timer i opgørelsen af sit tidsforbrug begynde, da retssagen startede. I optællingen indgår den tid, der er anvendt på at udfinde materiale om projekt ... på en harddisk i sagen. Dette projekt lå i tid væsentligt før, at X7 gav tilbud. I 2016/2017 var hendes timesats 1.250 kr. Hendes kostpris på 470 kr. pr. time er fradraget i erstatningsopgørelsen. Hun ophørte med at arbejde for konkursboet i 2010.

Da var X4 endnu ikke anholdt. Ved anholdelsen af hende frygtede politiet tilsyneladende, at hun ville bortskaffe X8's bilag. Disse bilag og andre bilag fandt hun imidlertid i politiets varetægt. Problemet i sagen var blandt andet, at politiet ved deres afhøringer ikke rigtig vidste, hvad en kabine var. Hun kunne med bilagene hos politiet dokumentere, at X8 havde købt rigtig mange kabiner.

Landsrettens begrundelse og resultat

Landsretten bemærker vedrørende spørgsmålet om godtgørelse for ikke-økonomisk skade som følge af sigtelsen og gennemførelse af straffesagen, at en udsættelse på baggrund af sygdom må anses som en force majeure-situation, og finder i lighed med byretten, at perioden på omkring 2 år, hvor sagen blev forsinket som følge af sygdom hos de medtaltte, ikke i sig selv kan medføre erstatning efter retsplejelovens § 1018 h. Landsretten finder endvidere som byretten, at der ikke i øvrigt er "døde perioder" i sagen, som kan begrunde erstatning. Det tiltrædes ligeledes, at der ikke foreligger sådanne culpøse forhold i forbindelse med politiets efterforskning eller anklagemyndighedens sagsbehandling, som kan danne grundlag for tildeling af erstatning efter retsplejelovens § 1018 h.

Landsretten tiltræder imidlertid af de grunde, byretten har anført, at straffesagens samlede forløb har været så belastende for erstatningssøgende, at omstændighederne kan sidestilles med et straffeprocessuelt

indgreb, jf. retsplejelovens 1018 b, og at dette forløb kan begrunde en erstatning, der skønsmæssigt kan fastsættes til 50.000 kr.

Vedrørende spørgsmålet om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste eller tabte indtægter som følge af sigtel-sen tiltræder landsretten endvidere af de grunde, der er anført af byretten – og da der heller ikke for lands-retten er forelagt behørig tabsdokumentation – at der ikke er fornødent grundlag for at yde erstatning.

Landsretten stadfæster derfor dommen.

Thi kendes for ret:

Byrettens dom i sagen mod E stadfæstes.

Erstatningssøgende skal betale sagens omkostninger for landsretten.